

El cantant de Verges renuncia a la candidatura del premi que atorga una associació asturiana

¿Qui vol un príncep d'Astúries?

La negativa de Lluís Llach a acceptar la candidatura per al premi Príncep d'Astúries, on s'inclouen un col·lectiu de cantants catalans i espanyols, posa den ou en qüestió l'actitud dels intel·lectuals -i les patums- davant de premis marcadament oficials i, també, oficialistes.

Si bé Lluís Llach (esquerra) ha decidit no acceptar el reconeixement de la monarquia, Maria del Mar Bonet (mig) i Raimon no pensen refusar el premi si n'aconsegueixen.

RAFA GIL/CARME PUÉRTOLAS

El comunicat que Lluís Llach feia públic dimarts passat deia, sense embuts, que no volia ser partícip d'una candidatura que no li interessa: La que proposava l'associació asturiana Tribuna Ciutadana al jurat del premi Príncep d'Astúries de les arts per a tot un col·lectiu de cantautors "que van tenir un paper destacat en el període de la transició espanyola". Parlaven de Raimon, Joan Manuel Serrat, Maria del Mar Bonet, Paco Ibáñez, Ovidi Montllor, Quico Pi de la Serra, José Antonio Labordeta, Víctor Manuel, Manolo Díaz, Amancio Prada, Carlos Cano i el grup Jarcha. A banda dels discutibles criteris de selecció —on és Mikel Laboa?—, la renúncia de Lluís Llach no entra de ple en consideracions ideològiques: "Per evitar futures i inútils polèmiques i escàndols, en el cas que aquest premi em fos concedit, ja fóra col·lectivament o personalment, vull deixar clar que un servidor no vol ser candidat al premi i que renuncio, per avançat,

a tant d'honor". Com havia fet Rafael Alberti, el 1989, quan va renunciar als dos milions del premi, alegant motius personals, aquest cop Lluís Llach s'absté de definir la seva negativa. Tanmateix, se li entén.

La iniciativa d'aquesta associació asturiana arribava en un moment adequat. El cul-de-sac en què es movia la professió de cantautor a Catalunya no s'ha acabat del tot; manquen locals i públic però la creació de Ressons, la reconversió de l'antiga filmoteca en la sala L'Espai o iniciatives com l'Altaveu de l'ajuntament de Sant Boi han permès a la professió —aquells que estaven per sota de l'estatus de patums— refermar-se enfront del predomini hegemònic del rock en català. Però, en canvi, la candidatura al premi Príncep d'Astúries es fonamenta sobretot en aquest punt i a part que ha estat el macroconcert de Raimon al Palau Sant Jordi, el passat 23 d'abril. La commemoració dels 25 anys d'"Al Vent", la primera cançó

inevitablement combativa del franquisme, va reunir una selecta, i consensuada, representació de la classe política no tan sols catalana. En aquest sentit, el suport incondicional de totes les administracions de l'estat al cantant de Xàtiva recompensa l'esforç d'una generació de cantants que van quedar marginats en el procés de consolidació democràtica i n'assimila un llegat, nostàlgic i cultural, que és part ja de la nostra història

Just llavors, i no abans, és possible, que una associació cultural desconeguda a Catalunya afavoreixi una candidatura basada en uns valors polítics concrets i en una ambigua barreja de corrents musicals. De moment, tant Raimon com Maria del Mar Bonet —dues de les patums— han anunciat que no pensen refusar un premi si és que n'hi ha. Lluís Llach, la tercera patum, ha decidit no acceptar el reconeixement de la monarquia. Un gest que el seu públic agrairà.

Oriol Malló